

บทที่ 2

เอกสารและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ศึกษาค้นคว้าของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน สภาพทางการเรียนและสภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แต่เนื่องจากผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยยังมีผู้ศึกษาไว้น้อยมาก เพื่อให้เข้าใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้วิจัยจึงขอเสนอข้อมูลเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของความบกพร่องทางการได้ยิน ลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน รูปแบบของการจัดการเรียนร่วมชั้น และพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. ผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของความบกพร่องทางการได้ยิน

ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ใช้คำแทนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการได้ยิน ประเภทหูหนวก หูตึง ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (Hearing Impaired Children) ซึ่งหมายถึง สภาพที่อวัยวะทางการได้ยินของบุคคลไม่สามารถจะทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ เป็นปกติ ทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถรับรู้โดยทางการฟังได้เป็นปกติเหมือนคนทั่วไป

ความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นคำใหม่ที่เกิดขึ้นหลังคำว่าหูหนวก หูตึง เป็นคำที่นักการศึกษาใช้แทนสองคำหลังนี้ เหตุที่ใช้คำว่า ความบกพร่องทางการได้ยินก็เพราะว่า คำนี้เป็นคำรวม ถ้าพูดว่ามีความบกพร่องทางการได้ยินอาจจะหมายถึง หูตึง หรือหูหนวกก็ได้ ขึ้นอยู่กับสภาพของหูว่าบกพร่องมากเพียงใด แต่เหตุที่สำคัญนั้นเป็นเหตุผลทางจิตวิทยา คือ เพื่อให้ผู้ฟังสะเทือนอารมณ์ อีกประการหนึ่ง ปรัชญาของการจัดการศึกษาพิเศษนั้นมุ่งให้เด็กพิเศษสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้ ถ้าเราเรียกเขาว่า หูตึง หรือหูหนวกแล้ว จะทำให้เขาแยกตัวเองออกไปจากสังคม ดังนั้นนักการศึกษา นักจิตวิทยา และผู้รู้ทั้งหลายจึงไม่ใช้คำนี้ แต่ใช้คำว่า

ความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งให้ความรู้สึกที่ตึกว่า (ผดุง อารยะวิญญู 2523 : 33)

1.1 ระดับของสภาพความบกพร่องทางการได้ยิน และการจำแนกลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยิน

การได้ยินของมนุษย์นั้นมีหน่วยวัดเป็นเดซิเบล (dB) 0 เดซิเบล เป็นเสียงที่เบาที่สุดที่หูปกติสามารถได้ยิน ความดัง 30 เดซิเบล เป็นเสียงแผ่วหรือเสียงกระซิบ 60 เดซิเบล เป็นเสียงที่กำลังฟังสบาย ได้ยินชัด 90 เดซิเบล เป็นเสียงที่ดัง เช่น เสียงตะโกนในระยะใกล้ 110 เดซิเบล เป็นเสียงที่ดังมากจนรู้สึกหวิวหูและรำคาญ 130 เดซิเบล เป็นเสียงที่ดังมากจนทนไม่ได้ จะรู้สึกปวดหูทันที สเตร็ง และคณะ, 1958 (อ้างถึงใน ศรียา-ประภัสร นิยมธรรม 2520 : 239-240) ได้ให้นิยามลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่าเป็น

"เด็กที่เกิดมาแล้วไม่สามารถได้ยินเสียงหรือได้ยินเสียงบ้างเล็กน้อย หรือเด็กที่สูญเสียการได้ยินเมื่อยังอยู่ในวัยทารก ก่อนจะเรียนรู้ภาษาและการพูดนั้นจัดเป็นจำพวก หูหนวกโดยกำเนิด ส่วนผู้ที่เกิดมาแล้วสามารถได้ยินเสียงตามปกติ และเมื่อถึงวัยอันสมควรก็สามารถเปล่งเสียงพูดสามารถเข้าใจคำพูดของผู้อื่นได้แล้ว แต่ต้องมาสูญเสียการได้ยินไปในระยะนี้ก็จัดเป็นพวกหูหนวกในภายหลัง ส่วนพวกหูตึงนั้นหมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินไปบ้างไม่ว่าการสูญเสียการได้ยินนั้น จะ เป็นมาแต่กำเนิดหรือจะมาปรากฏเอาในช่วงหลังของชีวิตก็ตาม"

ในแง่โสตวิทยา (Audiology) ก็จำแนกระดับการได้ยินของบุคคลโดยยึดเอาจากการตอบสนองของบุคคลต่อเสียงบริสุทธิ์เป็นหลัก เช่น

0-25 dB	เป็นระดับการได้ยินของคนปกติ
2 -40 dB	หูตึงเล็กน้อย ฟังเสียงเบา ๆ ไม่นัด และอาจพูดไม่ชัดบ้าง
40-55 dB	หูตึงปานกลาง มักเข้าใจคำพูดของคนอื่นได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ นอกจากผู้พูดอยู่ในระยะไม่ไกลกว่า 3-5 ฟุต
55-70 dB	หูตึงค่อนข้างมาก จนฟังภาษาพูดแทบไม่รู้เรื่อง
70-90 dB	หูตึงมาก จนแม้เสียงตะโกนก็ยังไม่ได้ยิน
90 dB	หูหนวก บางครั้งอาจฟังเสียงดัง ๆ ได้บ้าง แต่มักเป็นการรับรู้ทางการสัมผัสเตือนเสียมากกว่า

สำหรับประเทศไทย สมาคมจักษุ-โสต คอ นาสิกแพทย์ แห่งประเทศไทย (ขุนพิศ อมาตยกุล และคณะ 2522 : 22) ได้จำแนกระดับการรับฟังเสียงไว้ดังนี้คือ

การฟัง เสียงอันดับที่	ลักษณะของการรับฟัง	ค่าเฉลี่ยความไวของหู จัดได้ ๗ ความถี่ 500, 1000 และ 2000 Hz ในรูปร่างที่ต่ำกว่า		ความสามารถในการ คมนาคมติดต่อด้วยการพูด การฟัง
		มากกว่า	ไม่มากกว่า	
1	ปกติ	-	27	ปกติ
ระดับ 27 dB 2	หูตึงน้อย	27	40	พูดด้วยเสียงดังธรรมดา ได้ยินแต่ไม่ได้ยิน เสียง กระซิบหรือ เสียงพูด เบา ๆ
ระดับ 40 dB 3	หูตึงปานกลาง	40	55	พูดด้วยเสียงดังธรรมดา ไม่ได้ยิน
ระดับ 55 dB 4	หูตึงมาก	55	70	พูดดัง เค็มที่แล้วยังไม่ได้ยิน
ระดับ 70 dB 5	หูตึงอย่างรุนแรง	70	93	ต้องตะโกนหรือใช้ เครื่อง ขยายเสียงจึงได้ยิน
ระดับ 93 dB 6	หูหนวก	93	-	ใช้ เครื่องขยายเสียงแล้ว ก็ยังไม่เข้าใจ

ในการจำแนกระดับการได้ยินนี้ อาจคิดกันไปบ้างในรายละเอียด ทั้งนี้แล้วแต่
จุดประสงค์ของการจำแนก เช่น เพื่อการศึกษา เพื่อการฟื้นฟูบำบัดสมรรถภาพทางการพูด
เพื่อการรักษาทางการแพทย์

สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2523 : 35) และ ศรียา-ประภัสสร นิยมธรรม (2520 : 245-249) กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินว่า เกิดจาก

1. สาเหตุก่อนคลอด ระหว่างที่อยู่ในครรภ์มารดา เด็กอาจได้รับเชื้อโรคหรือไวรัสบางชนิด เช่น หัดเยอรมัน ไข้หวัด คางทูม โดยเฉพาะขณะตั้งครรภ์ในช่วง 3 เดือนแรก ซึ่งมักจะส่งผลให้หูของทารกในครรภ์ผิดปกติ ส่วนพวกที่หูหนวกเนื่องจากประสาทหูเสียโดยพันธุกรรม มักจะปรากฏให้เห็นตั้งแต่เกิดหรือภายหลังเกิดไม่นานนัก
2. สาเหตุระหว่างคลอด ที่ทำให้เด็กสูญเสียการได้ยินนั้นมีน้อยมาก อาจเป็นไปได้บ้างในกรณีที่เด็กได้รับบาดเจ็บขณะคลอด หรือมีปัญหาจากกลุ่มเลือดของแม่และกลุ่มเลือดของลูกเข้ากันไม่ได้
3. สาเหตุหลังคลอด เช่น เกิดจากเชื้อโรค หรืออุบัติเหตุต่าง ๆ เกิดจากการใช้ยาปฏิชีวนะ เกิดในคนสูงอายุ หรือเกิดจากเสียงรบกวนจากสภาพแวดล้อม เช่น เสียงจากเครื่องจักร เครื่องยนต์ วัตถุระเบิด

การเกิดความบกพร่องทางการได้ยิน แบ่งออกเป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้ 2 ลักษณะ คือ

1. หูเสียก่อนมีภาษาพูด เช่น คนหูหนวกตั้งแต่กำเนิด ถ้าเป็นคนหูตึงพวกนี้จะฝึกให้พูดได้ แต่ถ้าหูหนวกมากอาจฝึกให้เข้าใจภาษาพูดได้เหมือนกัน แต่ช้า ถ้าไม่ได้รับการฝึกเลย จะไม่เข้าใจภาษาพูด หรือพูดไม่ได้เลย

2. หูเสียหลังจากมีภาษาพูดแล้ว เช่น ประสบอุบัติเหตุจนหูหนวกหลังจากพูดได้แล้ว พวกนี้จะไม่ได้ยินเสียงของคนอื่น และเสียงพูดของตัวเองเสียงพูดเริ่มเพี้ยนไปเรื่อย ๆ

(Baker 1944: 105)

1.2 อาการที่แสดงออกถึงความบกพร่องทางการได้ยิน

มีลักษณะหลาย ๆ อย่างที่บ่งชี้ให้เห็นถึงอาการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสามารถมองเห็นได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือละเอียด แต่เป็นการตั้งข้อสงสัยเกิดขึ้นทันทีครู่หรือผู้ปกครองอาจสังเกตเห็นเด็กในปกครองได้ ดังนี้

1. อาการทางกาย

เมื่อยังอยู่ในวัยทารก จะไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเสียงรอบ ๆ ตัว แม้จะมีเสียงดัง ๆ ก็ไม่สะดุ้ง ไม่มองตามทิศทางที่เกิดเสียง เมื่อเติบโตขึ้นก็สังเกตเห็นว่า เด็กมักจะ

ไม่ค่อยตอบคำถามในทันที หรือมักจะถามซ้ำอีกว่า "อะไร" อยู่เสมอ ๆ บ้างก็ชอบ เอามือบึ้งหู ครอบหูไว้ เมื่อมีคนพูดด้วยก็ชอบ เอนศีรษะเข้ามาใกล้ ชยับตัว เข้าใกล้มาก เพื่อจะให้ได้ยินเสียง เด็กอาจบ่นปวดหูและมักหายใจทางปาก

2. อาการที่สังเกตจากการพูด

เด็กมักมีความบกพร่องทางการพูด แม้จะเลยวัยที่อาจพูดไม่ชัดก็ตาม บางกรณีเด็กจะพูดเสียงดังหรือเสียง เบาผิดปกติ อาการเช่นนี้จะปรากฏทำนองเดียวกันกับผู้ใหญ่ ที่ต้องสูญเสียการได้ยิน บุคคลเหล่านี้จึงมักหลีกเลี่ยงการสนทนากับผู้อื่น เมื่อพูดก็มักพูดประโยค ที่ไม่ต่อเนื่องกัน พูดขาดเป็นท้วง ๆ ในกรณีที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด ก็จะมีพัฒนาการทาง ภาษาล่าช้ามาก เช่น จะไม่ค่อยเล่นเสียง และไม่พูด จนพ่อแม่หรือผู้ปกครองรู้สึกผิดสังเกต

3. อาการที่สังเกตได้จากการเรียนในชั้นเรียน

ครูจะสังเกตได้ว่า นักเรียนประเภทนี้มักมีความสนใจในการเรียนลดลง การงานที่ต้องอาศัยการพูดมักทำไม่ได้ดี เด็กมักไม่ค่อยร่วมมือในงานของโรงเรียน ชอบแยกตัว ออกไปอยู่ตามลำพัง เมื่อพูดด้วยมักจ้องหน้านาน และเมื่อมีปัญหาก็มักจะเก็บความไม่เข้าใจหรือ คำถามต่าง ๆ ไว้ เพื่ออำพรางว่าตนสามารถได้ยินและเข้าใจดี ซึ่งล้วนเป็นผลเสียอย่างมาก ต่อการเรียนของเด็ก เพราะเป็นส่วนที่ทำให้เด็กขาดความกระตือรือร้น ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และไม่สามารถสื่อสารความ เข้าใจกับผู้อื่นได้

4. อาการที่สังเกตได้ในวงสังคม

เวลาในโรงเรียนเป็นเวลา que เด็กต้องอยู่รวม ๆ กันกับ เด็กอื่น ๆ จัดว่า เป็นสังคมย่อย ๆ สังคมหนึ่ง เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะไม่ เข้าร่วมกลุ่มกับใคร ชอบปลีกตัวอยู่ตามลำพัง อ่อนไหวง่าย หวาดระแวง ขี้สงสัย ไม่ค่อยยอมรับความสนิทสนมของ ผู้อื่นอย่างฉันทมิตร พวกเพื่อนร่วมกลุ่มมักสังเกตเห็น และล้อเลียน เช่น เรียกขูดึง ขูหนวก เป็นต้น (ศรียา-ประกัสร นิยมธรรม 2520 : 237-238)

1.3 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

นิวบี (Newby 1958 : 31-55) ได้รวบรวมประเภทของความบกพร่อง ทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการได้ยินที่เกิดจากการนำเสียง (conductive impairment) เป็นความบกพร่องในส่วนของผู้ที่ทำหน้าที่นำคลื่นเสียงด้วยอากาศ เช่น ในส่วน ของหูชั้นนอก ได้แก่ การอุดตันของรูหู เยื่อแก้วหูทะลุ เป็นต้น

2. ความบกพร่องจากประสาทหูพิการ (sensorineural impairment) เป็นความพิการอันเกิดจากความบกพร่องของหูชั้นใน หรือส่วนของประสาทหูที่ติดต่อกันระหว่างหูชั้นใน กับสมอง

3. ความบกพร่องของสมองส่วนกลาง (central impairment) เป็นความบกพร่องเนื่องมาจากสมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการแปลความหมายไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างปกติ อันอาจเกิดจากการอักเสบที่สมองในส่วนดังกล่าวหรืออาจเกิดจากโรคกลุ่มเลือด

4. ความบกพร่องรวม (mixed impairment) เป็นความพิการที่เกิดจากการนำเสียงที่หูชั้นนอกและชั้นกลาง เกิดขึ้นร่วมกับความพิการของประสาทหู ซึ่งอยู่ในหูชั้นใน

2. ลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การที่เด็กมีความบกพร่องทางการได้ยินย่อมมีผลต่อพัฒนาการทางอารมณ์และจิตใจ เช่นเดียวกับที่มีผลต่อพัฒนาการด้านอื่น ๆ เช่น พัฒนาการทางสติปัญญา พัฒนาการทางการพูด ฯลฯ ผลจากการที่หูไม่ได้ยินและพูดไม่ได้ทำให้เด็กขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเองแก่ผู้อื่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่บ่งถึงการไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอง เช่น ชีโมโท เอาแต่ใจตัว ก้าวร้าว ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับ เห็นแก่ตัว เป็นต้น การที่เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นเกิดจากความไม่เข้าใจถึงความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตัวเองได้ดังที่ต้องการ

ผลของหูพิการที่มีต่ออารมณ์และจิตใจของเด็กไม่ใช่สิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นในช่วงอายุที่เด็กปกติสามารถพูดแสดงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการได้แล้ว แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยการเรียนรู้จากพ่อแม่และสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ตัวเด็กเองยังอยู่ในวัยทารก การพัฒนาของอารมณ์และจิตใจของเด็กหูพิการขึ้นอยู่กับความรู้สึกและทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อตัวเด็ก ความรู้สึกและอารมณ์ของแม่ไม่ว่าจะเป็นความเสียใจ ผิดหวัง วิตกกังวล รำคาญ สงสาร หรือความรู้สึกไม่แน่ใจว่าลูกหูพิการจริงหรือไม่ ล้วนแต่ถ่ายทอดไปสู่ลูกได้จากสีหน้า ท่าทาง อากัปกิริยาที่พ่อแม่แสดงต่อ เด็กตลอดจนจากวิธีการเลี้ยงดูลูก

เมื่ออายุมากขึ้น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็จะยังมีปัญหาเกี่ยวกับอารมณ์และจิตใจซับซ้อนขึ้น เมื่อเข้าสู่วัยเรียนเด็กต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพของโรงเรียน เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พูดได้และเรียนร่วมกับเด็กปกติต้องพยายามพูดสื่อความหมาย

ให้ได้โดยไม่ใช้ภาษามือเพราะไม่มีคนอื่นใช้กัน . เด็กจะถูกมองว่า เป็นคนประหลาดแต่ในขณะเดียวกันเด็กรู้ตัวว่าค้อยกว่า เด็กปกติทั้งด้านการเข้าใจและการใช้ภาษา ตลอดจนด้านวิชาการ ส่วนเด็กที่พูดไม่ได้และเรียนรู้วิธีการใช้ภาษามือก็เสมือนถูกฝึกให้ยอมรับว่าตัวเองมีความผิดปกติ ไม่เหมือนคนอื่น ดังนั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงอาจมีปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจที่ เกี่ยวข้องกับความคิดคำนึง เกี่ยวกับตัวเอง เพิ่มขึ้นจากปัญหา เดิมที่เกิดจากการ เสียงดูของพ่อแม่ (رجنا ทรทรานนท์ และคณะ 2526 : 87-91)

ผดุง อารยะวิญญ (2523 : 35) ได้กล่าวถึงลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. ระดับสติปัญญาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มาก แต่ยังไม่มีการสรุปที่แน่นอนว่า เด็กหูตึง หรือหูหนวกมีระดับสติปัญญาแตกต่างไปจากเด็กปกติ แต่สิ่งที่ทำให้บางคนมีความเห็นว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีสติปัญญาต่ำกว่าเด็กปกติ นั้นเป็นเพราะการ เรียนรู้ของเด็ก เหล่านี้ช้ากว่าเด็กปกติ เนื่องจากมีภาษาจำกัดซึ่งไม่เกี่ยวกับระดับสติปัญญาแต่อย่างใด

2. อารมณ์ของเด็ก มีผลงานวิจัยที่พบว่า เด็กเหล่านี้มีปัญหาด้านอารมณ์ซึ่งมีสาเหตุสำคัญมาจากปัญหาในเรื่องการปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นจำนวนมากจึงมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ค้อยกว่าเด็กปกติ

3. ในด้านสังคมนั้น เด็กเหล่านี้มีปัญหาด้านการปรับตัวในทางสังคม เด็กบางคนไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเด็กปกติได้ตึนึ่ง เพราะไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควร

4. เด็กเหล่านี้มีปัญหาด้านการพูด การพูด เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเรียนการสอนสำหรับเด็ก เหล่านี้จึงมุ่ง เน้น เกี่ยวกับภาษาและการพูด เป็นสำคัญ

2.1 ข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

อาการของเด็กที่แสดงให้เห็นว่า มีความบกพร่องทางการได้ยินมีดังนี้

1. อายุประมาณ 1-2 เดือน ไม่มีอาการหว่าเมื่อได้ยินเสียงดัง ให้สงสัยว่าเป็นเด็กหูตึง

2. นอนเงียบไม่ค่อยร้อง จะร้องเวลาหิวหรือไม่ค่อยสบาย และมีกร้องเสียงดังผิดปกติ

3. เมื่อโตขึ้นเล็กน้อยมักไม่ส่งเสียงดังอ้อแอ้โต้ตอบคนเลี้ยง และไม่กลอกตาหรือหันศีรษะตามทิศทางที่มาของเสียง
4. อายุประมาณ 1-2 ขวบ ควรพูดก็ไม่พูด ถือว่าผิดปกติ
5. เรียกดัง ๆ ไม่หัน พูดด้วยข้าง ๆ ไม่ได้ยิน ไม่รู้เรื่องให้สงสัยว่าพูดทวน
6. อายุ 5-7 ปี แล้วยังพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัด ให้คาดว่าประสาทหูเสีย
7. สติลาการพูด น้ำเสียง การผันวรรณยุกต์ทำไม่ได้ พูดเสียงคล้ายกันทุกคำ
8. บางรายมีเสียงดังในหูรบกวนตลอดเวลาแสดงถึงประสาทหูพิการ
9. มักจะตั้งใจจ้องหน้าผู้พูดด้วยทุกครั้ง มองอย่างเอาจริง เอาจังและจ้องดูสีหน้าของผู้พูดด้วยจึงจะเข้าใจความหมายของคำพูด
10. นอนหลับแล้วปลุกด้วยเสียงธรรมชาติในห้องเงียบ ๆ ไม่ตื่น
11. ไม่ตอบสนองต่อเสียงดังมาก ๆ มักจะอยู่เฉย ๆ ไม่หันหน้าไปทางที่เกิดเสียงอย่างตั้งใจ แต่อาจจะไวเป็นพิเศษ มีความรู้สึกต่อการสัมผัสการเคลื่อนไหวของวัตถุรอบตัวได้เร็ว
12. พูดเองไม่ได้ หรือพูดได้น้อย ชอบทำภาษามือติดต่อกับผู้อื่นแทนภาษาพูด คำพูดประโยคยาว ๆ ไม่เข้าใจเลย

สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะสำคัญในการสังเกตและให้สันนิษฐานได้ว่าเป็น เด็กประสาทหูพิการหูหนวก หรือหูตึงได้ (ประมวญ ดิศคินสัน 2524 : 58)

ศรีสุรัตน์ เบียนเปี่ยมสิน (วิทยาลัยครูสวนดุสิต 2526 : 59-60) ได้กล่าวถึงสภาพความรู้สึกและความต้องการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ได้แก่ อากาศ อาหาร น้ำ ที่พักอาศัย เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ฯลฯ
2. ความต้องการความปลอดภัย เป็นความรู้สึกที่ว่าต้องการความปลอดภัย มั่นคง มีคนปกป้องคุ้มครอง เช่น มีพ่อ แม่ สามีนี ภรรยา เป็นต้น
3. ต้องการเป็นเจ้าของและต้องการความรัก เช่น ความรักพวกพ้อง หมู่คณะ ความรักในเพื่อนต่างเพศ ต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศทั้งส่วนจริงและการคบหาสมาคมกับเพศตรงข้าม

4. การรู้สึกว่าคุณค่า เช่น ได้แสดงความสามารถได้รับการยกย่องมีฐานะ
ในสังคมพอสมควร

5. ความต้องการที่จะทำอะไรได้ทุกอย่าง ได้แก่ การที่ตนเองสามารถที่จะทำอะไร
ได้เอง เช่นคนปกติอื่น ๆ โดยอยู่ในขอบเขต

เมื่อได้รู้ว่าตนเองมีความผิดปกติจากคนปกติแล้ว ย่อมจะมีปฏิกิริยาเกิดขึ้น ซึ่งปฏิกิริยา
ของเขาก่อความวุ่นวายใจแก่คนที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก ฉะนั้น พ่อ แม่ ครู อาจารย์ หรือคน
ใกล้ชิดควรได้ตระหนักถึงปฏิกิริยาเหล่านี้ เพื่อจะได้หาทางช่วยเหลือปรับปรุงการเลี้ยงดูและ
อบรมสั่งสอนให้เด็กอยู่ในสังคมของคนปกติได้ ปฏิกิริยาของเด็กที่สังเกตได้คือ

1. เด็กจะปฏิเสธหรือไม่ยอมรับรู้ว่าความพิการนั้น เกิดขึ้นกับตัวเองและคิดว่าตนเอง
จะสามารถทำอะไร ๆ ได้เช่นคนปกติ ถ้าไม่ได้ทำอะไรจะโกรธ
 2. ขอมแพ้ หมคหวัง หมคกำลังใจ
 3. คิดว่าตัวเองเป็นเหยื่อของความไม่ยุติธรรม จึงมีความรู้สึกก้าวร้าวหรือรุนแรงกับคนอื่น
หรือแยกตัวออกไป กลายเป็นคนเงียม เก็บตัว ไม่สู้หน้าคน
 4. จะแสดงความอวดดี ก้าวร้าว หรือไม่สนใจ
 5. คิดว่าความพิการนั้นเกิดจากการถูกลงโทษ เนื่องจากตนเองกระทำผิดจะกลายเป็น
เป็นคนไม่กล้าคิดกล้าแสดงออก
 6. พึ่งคนอื่นอยู่ตลอดเวลาและเป็นคนเรียกร้อง เพื่อเรียกร้องความสนใจ ความรัก
และความอบอุ่น ทำอะไรไม่เป็นจนโตแบบเด็กเลี้ยงไม่โต
 7. ไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนพิการและพยายามหาสิ่งทดแทน
- ประมวญ ดิคคินสัน (2519 : 53-54) แบ่งพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยิน ออกเป็น

1. พฤติกรรมที่แสดงออกทางร่างกาย คนหูหนวก-หูตึง จะมีการพูดการฟังไม่ชัดเจน
มักเข้าใจลึกลับสนทนามากกว่าปกติ ชอบยกมือป้องหู จ้องหน้าคู่สนทนาตลอดเวลา มีการเคลื่อนไหว
เร็วอยู่เสมอ สนมากกว่าเด็กปกติ 3 เท่า บางคนมีอาการทรงตัวผิดปกติ ในรายที่มีโรคแทรกซ้อน
2. พฤติกรรมที่แสดงออกทางการพูด มักจะหลีกเลี่ยงการสนทนากับคนทั่วไป ชอบถาม
ซ้ำ ๆ และบ่อย ๆ เสียงพูดเพี้ยนแปร่ง ลีลาการพูดไม่เป็นไปตามธรรมชาติ มักพูดผิดเสมอ ๆ

จังหวะในการพูดไม่ดี บางรายคิดอ้างหรือบางรายไม่พูดเลย ในกรณีที่ถูกทรมานมาก ๆ

3. พฤติกรรมที่แสดงออกทางการเรียนรู้ ถ้าเอาผลการเรียนในระยะ เวลาเท่ากันไปเปรียบเทียบกับเด็กปกติ จะได้คะแนนต่ำกว่ามากเพราะมีความเข้าใจภาษาน้อยกว่า ทำงานช้า เขียนคิดบ่อย ๆ มักจะเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ หลาดไปจากความเป็นจริงเสมอ ๆ เพราะฟังไม่ชัดและไม่เข้าใจคำพูด ใช้ภาษาสั้นมาก ชอบใช้ภาษามือแทนภาษาพูด การเขียนมักจะเป็นประโยคที่ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ ต้องใช้เวลาฝึกอบรมมากกว่าเด็กปกติ

4. พฤติกรรมที่แสดงออกทางอารมณ์และสังคม เป็นคนขี้ระแวงสงสัย ชอบสันโดษ อารมณ์ร้าย โกรธง่ายจนเฉียว บางทีไม่มีเหตุผล ปรับตัวเข้ากับคนอื่นค่อนข้างยาก เห็นแก่ตัว เป็นส่วนมาก บางรายซื่อาย เข้ากับเพื่อนไม่ได้ บางรายปรับตัวเข้าสังคมได้ดี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม การดูแลเอาใจใส่จากที่บ้านมีส่วนประกอบอย่างมาก

2.2 การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จากที่กล่าวแล้ว จะเห็นว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะมีอารมณ์ไม่มั่นคง มักมีอาการทางประสาท และการปรับตัวก็ไม่ดีเหมือนเด็กทั่วไป อย่างไรก็ตาม เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกทางจิตใจไม่แตกต่างไปจากเด็กธรรมดา การที่เด็กปรับตัวทางสังคมไม่ดีก็เช่นเดียวกับเด็กปกติ คือบางคนอาจจะปรับตัวไม่ดี ในขณะที่เด็กอีกหลายคนมีการปรับตัวดีพอสมควร ด้วยเหตุนี้การปรับตัวของเด็กจึงไม่ได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางการได้ยินเพียงอย่างเดียว อาจจะมีสาเหตุทางการเลี้ยงดู เช่น การขาดความรักความเอาใจใส่จากบิดามารดา หรือการที่สังคมรังเกียจ ซึ่งในเด็กปกติถ้าถูกทอดทิ้งเช่นนี้ก็อาจจะปรับตัวไม่ดีได้เช่นเดียวกัน (ประมวญ ดิศสินสัน 2524 : 57-58)

3. รูปแบบของการจัดการเรียนร่วมขึ้นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การได้ยินมีบทบาทที่สำคัญต่อการพูดเป็นอย่างมาก การที่คนเราสามารถพัฒนาการพูดและภาษาได้นั้น จำต้องอาศัยการได้ยินเสียงก่อนแล้วจึงจะเลียนเสียงที่พูดตาม ถ้าได้ยินเสียงไม่ชัด จะด้วยจากเหตุผลใด ๆ ก็ตาม จะส่งผลให้คนนั้นพูดไม่ชัดไปด้วย จะเห็นได้ว่าคนที่หูหนวกไม่ได้ยินเสียงเลย ก็พูดไม่ได้กลายเป็นคนโง่ไป

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแต่ละคนอาจมีปัญหาด้านการรับฟังแตกต่างกันไปไม่จำเป็นจะต้องเหมือนกันหมด เป็นต้นว่า บางคนอาจรับฟังเสียงได้ดีจากหูเพียงข้างเดียว

บางคนอาจฟังไม่ชัดทั้งสองข้าง บางคนก็อาจไม่ได้ยินเลย ทั้งนี้แล้วแต่ความมากน้อยของการสูญเสียการได้ยิน นอกจากนี้บางคนก็อาจสูญเสียการได้ยิน เมื่อเติบโตเรียนรู้ภาษาพูดแล้ว ส่วนบางคนก็อาจไม่ได้ยินมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการเรียนรู้ และพัฒนาการทางภาษาทั้งสิ้น ดังนั้นในการจัดการศึกษาหรือการให้ความช่วยเหลือเด็ก เหล่านี้จึงจำเป็นต้องมีโปรแกรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป มีนักการศึกษาหลายท่าน เช่น

คาชเมอร์ และ ไทรบัส (Karchmer and Trybus 1977 : 1-2)

จอแดน (Jordan 1962 : 87) และ ศรียา นิยมธรรม (2523 : 120)

อธิบายความหมายของการเรียนร่วมชั้นของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้เวลาทั้งหมด หรือใช้เวลาบางส่วนในการเรียนร่วมชั้นกับเด็กที่มีการได้ยินปกติ ซึ่งอาจจัดได้ในรูปแบบต่าง ๆ คือ

1. การเรียนร่วมอย่างสมบูรณ์แบบ (fully integrated) คือ จัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติตลอดเวลา เด็กพวกนี้มักเป็นพวกที่มีการได้ยินเหลืออยู่มาก
2. การเรียนร่วมกันบางส่วน (partially integrated) คือ จัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นบางชั่วโมง เพื่อร่วมกิจกรรมทางวิชาการและทางสังคมกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ในการอยู่ร่วมกับเด็กปกติ
3. การรวมทางสังคม (socially integrated) การรวมแบบนี้จัดทำโดยการนำเอาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มาเข้าชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติในระยะพัก เช่น ตอนพักรับประทานอาหารกลางวัน หรือมีกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับเด็กปกติ
4. การแยกจากเด็กปกติทั้งหมด (total segregation) หมายถึง การจัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินออกจากเด็กปกติโดยเด็ดขาด มีโรงเรียน หลักสูตร อุปกรณ์ และเทคนิคการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยตรง

จากที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ การเรียนในโรงเรียนเฉพาะ และการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนธรรมดา ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความแตกต่างกัน ในการพิจารณา

ให้เด็กเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนปกติจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ปริมาณของความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก สถิติปัญหา สภาพครอบครัว บุคลิกภาพของเด็ก ขนาดของห้องเรียน ในโรงเรียนปกติ ความสามารถและความถนัดของครู ฯลฯ (Dale 1974 : 63)

การเรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นแนวโน้มของการจัดการศึกษาพิเศษในปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีโอกาสใช้ชีวิตในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งเป็นการเตรียมตัวเด็กให้ได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนปกติในสังคม เมื่อเด็กเหล่านี้พ้นสภาพการเป็นนักเรียนไปแล้ว

3.1 จุดมุ่งหมายในการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ

ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม (2523 : 179) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กในชั้นปกติก็เพื่อขยายบริการการศึกษา และเพื่อส่งเสริมทักษะในการติดต่อสื่อความหมายโดยเฉพาะการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยคาดหวังว่าสภาพเช่นนี้จะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบความสำเร็จในด้านวิชาการและจัดหรือลดช่องว่างทางสังคมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ

ลัทแมน (Luttmann 1979 : 3-4) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ เพื่อเป็นการช่วยให้เด็กเหล่านี้ได้มีทักษะในการติดต่อกับผู้อื่นรู้จักปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ และเมื่อโตขึ้นก็จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ เป็นการช่วยให้เขาได้มีโอกาสอยู่ร่วมในสังคมโดยไม่ละทิ้งเขาไว้ตามลำพัง

บลัมเบิร์ก (Blumberg 1973 : 174-175) ก็มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่าการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ จะเป็นการช่วยเด็กได้ในด้านภาษาและจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะให้เด็กก้าวไปข้างหน้าตั้งแต่ในระยะแรกของชีวิตให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ เพื่อจะพัฒนาบุคลิกภาพและทักษะในการติดต่อกับบุคคลอื่น ทำให้เด็กไม่ถูกทอดทิ้ง และสามารถมีความสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อนบ้านคลอดจนชุมชนได้เป็นอย่างดี

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่า การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียน

ร่วมกับเด็กปกติก็เพื่อให้ได้มีโอกาสประสบความสำเร็จ ซึ่งมีได้หมายถึงแค่เพียงความสำเร็จในทางการเรียนเท่านั้น แต่รวมไปถึงพัฒนาการทางด้านอารมณ์ และสังคมด้วย

3.2 การพิจารณาในการจัดเด็กเข้าเรียนร่วมชั้น

ชมิต (Schmid 1977 : 226) ได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมชั้นไม่ได้หมายความว่าเพียงการนำเด็กที่มีความผิดปกติบางอย่างไปไว้ในชั้นเรียนปกติเท่านั้น แต่หมายถึงการจัดเด็กแต่ละประเภทตามชนิดของความบกพร่องของเด็ก โดยพิจารณาถึงความพร้อมและความสามารถในการเรียนว่าจะเรียนร่วมชั้นบางเวลาหรือเต็มเวลา การเตรียมการสำหรับโรงเรียนที่เด็กจะเรียนร่วม การจัดหาสิ่งที่จะช่วยเหลือตลอดจนการจัดครูและเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ให้กับเด็กด้วย

สำหรับเรื่องการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินร่วมชั้นนั้น วัตสัน (Watson 1973 : 154-155) ให้ความเห็นว่าการศึกษาที่นำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นต่าง ๆ ไปเรียนร่วมในชั้นปกติหรือเล่นรวมกลุ่มนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับหลายกรณี เช่น พัฒนาการและการเจริญเติบโตของเด็ก บุคลิกภาพและพฤติกรรมทางสังคม ระดับความสามารถในการแสดงออกทางภาษา การจัดให้เด็กเหล่านี้ได้เข้าเรียนในชั้นปกติจะช่วยกระตุ้นให้เด็กแสดงออกโดยใช้คำพูด

จอห์นสัน (Johnson 1973 : 23) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมไปจากนี้อีกว่า การที่จะจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้อยู่ในชั้นใด ประเภทใดนั้น ควรจะดูที่ตัวเด็กว่ามีความเข้าใจและสนองตอบต่อเสียงรอบตัวเพียงใด และมีความเข้าใจภาษาเพียงใด มากกว่าที่จะพิจารณาจากการสูญเสียการได้ยินเพียงอย่างเดียว เพราะเด็กบางคนสามารถใช้การได้ยินที่ยังเหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์ได้เท่า ๆ กับเด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินน้อย ทั้ง ๆ ที่ดูจากตารางการสูญเสียการได้ยินแล้วอยู่ในขั้นมาก (deaf) โดยเขาได้ทดลองเด็กสามคนที่มีการสูญเสียการได้ยินเกินกว่า 80 เดซิเบล แต่ก็สามารถที่จะปรับตัวเข้าเรียนกับเด็กปกติได้และเรียนได้ดี ต่อมาเมื่อทดลองให้เด็กสองคนไปเรียนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน อีก 1 คน เรียนอยู่ในชั้นปกติ ปรากฏว่าความสามารถทางด้านภาษาและการพูดของเด็กทั้งสองคนลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งยังอยู่ในชั้นเรียนปกติ นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านอารมณ์และความประพฤติต่าง ๆ ตามมาอีกด้วย

Brill (Brill 1979 : 276) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความชำนาญในด้านการศึกษาพิเศษและดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมขึ้นว่า การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติจะต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ เช่น จะต้องพิจารณาถึงความสามารถทางภาษาของเด็ก จะต้องให้เด็กอยู่ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนไม่มาก เด็กควรจะอยู่ในวัยและระดับเดียวกัน การจัดสภาพของห้องเรียนก็ต้องให้อาจารย์ช่วยสอน การเรียนร่วมขึ้นอย่างดีที่สุด จะต้องมีการที่เข้าใจและรู้วิธีที่จะสอนเด็กทั้งสองกลุ่มและเอาใจใส่ต่อเด็กอย่างแท้จริง นอกจากนี้เด็กเหล่านี้จะต้องได้รับบริการต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนการเรียนเป็นอย่างมาก ถ้าไม่มีการจัดและวางแผนที่ดีพอหรือเพียงแค่ให้ได้ชื่อว่าจัดทำเท่านั้นจะไม่เกิดผลอย่างใดเลย เขาสรุปว่า เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินมาก และมีปัญหาอย่างมากในด้านการสื่อความหมายนั้นไม่เหมาะที่จะเข้าเรียนในชั้นเรียนกับเด็กปกติ แต่ถ้ามีการสูญเสียการได้ยินไม่มากจึงเหมาะที่จะเข้าเรียนในชั้นเรียน เช่นนี้ได้

3.3 การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนร่วม

กิลด์สตัน (Gildston 1973 : 37-43) ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับครูที่จะทำการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นเรียนร่วมไว้ดังนี้

1. เมื่อรับเด็กเข้ามาอยู่ในชั้นแล้ว ครูควรปฏิบัติต่อเด็กเหมือนคนอื่น ๆ อย่างปกป้องหรือแสดงความเอาใจใส่ต่อเด็กมากจนเกินไป
2. ควรคิดอยู่เสมอว่า แม้เด็กสองคนจะมีการสูญเสียการได้ยินเท่ากันก็อาจจะบรรลุถึงความสำเร็จได้ไม่เท่ากัน ทั้งนี้เพราะมีสาเหตุอื่น ๆ เช่น สติปัญญา วุฒิภาวะ สังคม พื้นฐานของครอบครัว ฯลฯ ซึ่งมีความสำคัญต่อเด็กมาก และสาเหตุดังกล่าวนี้อาจมีความสำคัญต่อการเรียนของเด็กมากกว่าการสูญเสียการได้ยิน จึงไม่ควรเกี่ยวข้องเชิญให้เด็กทำอะไรให้ได้เหมือนกัน เนื่องจากเด็กแต่ละคนมีความสามารถไม่เท่ากัน
3. พยายามค้นหาและส่งเสริมความสามารถตลอดจนความสนใจของเด็ก เช่นเดียวกับที่ปฏิบัติกับเด็กปกติ เพราะเด็กบางคนอาจมีความเก่งและสามารถในบางอย่างได้ ไม่ควรคิดว่าเด็กจะไม่มีความสามารถเพราะต้องสูญเสียการได้ยิน
4. ครูควรตระหนักอยู่เสมอว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นต้องใช้ความพยายามและความตั้งใจทั้งหมดในการที่จะเรียนรู้เรื่อง ไม่ใช่เพียงแค่ฟังอย่างเดียวเท่านั้น

และอย่าคิดว่าเด็กจะตั้งใจฟังตลอดเวลา ถ้าเด็กไม่เข้าใจก็อาจจะไม่ตั้งใจฟังได้ ความสนใจและการอ่านยวความสะดวกในการเรียนก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กพยายามที่จะเข้าใจในสิ่งที่ครูสอนได้

5. พยายามใช้วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือช่วยสอนหลาย ๆ ชนิด เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจบทเรียนไม่ควรใช้การสอนเพียงวิธีเดียว

6. ควรคิดเสมอว่า เด็กมีคำศัพท์จำกัด คำต่าง ๆ ที่เด็กปกติใช้อยู่ทุกวันอาจจะ เป็นคำใหม่สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อย่าคิดเอาเองว่า เด็กจะเริ่มค้นใช้คำศัพท์ เช่นเดียวกับเด็กปกติ เพราะเด็กปกติได้อินคำศัพท์หลาย ๆ ครั้ง โดยไม่ต้องใช้ความตั้งใจเป็นพิเศษในการที่จะศึกษาถึงความหมาย เขาจดซึมความหมายเหล่านี้เข้าไปโดยไม่รู้ตัว แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะต้องใช้ความพยายามและความเข้าใจในการที่จะฟังผู้พูดและใช้สมาธิในการสื่อสาร ทำความเข้าใจ ฉะนั้นครูจะต้องใช้คำธรรมดาอย่าใช้ศัพท์ยากเกินกว่าที่เด็กจะสามารถเข้าใจได้

7. พยายามจัดให้เด็กนั่งในที่และระยะทางที่จะฟังและอ่านปากได้ โดยไม่ลำบาก อย่าให้เด็กนั่งในระยะไกลจากครูหรือในที่ ๆ ไม่สะดวกในการที่จะมองเห็นครูได้ถนัด อย่าคิดว่าเมื่อเด็กใส่เครื่องช่วยฟังแล้วจะนั่งตรงที่ใดในห้องเรียนก็ได้และจะได้ยินชัดเจน เด็กยิ่งนั่งห่างไกลเท่าใดก็จะลำบากในการฟังมากเท่านั้น

8. พยายามที่จะศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องการสูญเสียการได้ยินของเด็ก เพื่อที่จะได้เข้าใจ ความบกพร่อง แม้ว่าเด็กหลายคนจะมีปัญหาในการฟัง แต่ปัญหาเหล่านั้นอาจจะไม่เหมือนกัน พยายามติดต่อกับแพทย์ พยาบาล และผู้ชำนาญในการฝึกพูด เพื่อจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับเด็กแต่ละคน

9. พยายามศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องเครื่องช่วยฟังของเด็ก เพื่อช่วยให้เข้าใจเกี่ยวกับการฟังของเด็ก อย่าคิดว่าเครื่องช่วยฟังจะเหมือนกับแว่นตาซึ่งเมื่อสวมแล้วจะช่วยแก้ปัญหาในการได้ยินของเด็กได้หมด เพราะไม่มีเครื่องฟังใดที่เมื่อสวมแล้วจะทำให้เด็กได้ยินชัดเจนเหมือนปกติได้

10. พยายามพูดกับเด็กในระดับเสียงธรรมดา อย่าตะโกน การตะโกนใส่หูเด็กที่สวมเครื่องช่วยฟัง อาจจะทำให้เด็กสับสนตกใจ หรือทำให้รู้สึกว้าวเสียงที่พูดธรรมดาเป็นอย่างนั้น พยายามลดระดับเสียงลงบ้าง ในบางครั้ง เพื่อให้เด็กรู้จักพ้องระดับเสียงของคนลง พยายาม

พูดให้ชัดเจนและได้จังหวะ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป อย่าพูดพิมพ์ ตะกุกตะกัก และอย่าเน้นคำพูดจนไม่เป็นการพูดปกติ เพื่อที่จะพยายามให้เด็กเข้าใจ เพราะเด็กจะต้องอยู่และติดต่อกับคนที่ใช้คำพูดปกติเป็นส่วนใหญ่

11. การสอนบทเรียนที่มีความยาวมาก ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเหล่านี้ เพราะเด็กไม่สามารถจะจำเรื่องราวและข้อความยาว ๆ ได้

12. เวลาอ่านคำหรือเรื่องราวในหนังสือให้เด็กฟัง ต้องให้หนังสืออยู่ต่ำกว่าระดับปาก เพราะเด็กจะต้องอาศัยการอ่านจากริมฝีปากครูด้วย

13. พูดหรือถามซ้ำถ้าเด็กแสดงว่าไม่เข้าใจ โดยใช้คำพูดที่คล้ายคลึงกันแค่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน อย่าใช้คำพูดหรือคำถามซ้ำ ๆ การถามซ้ำด้วยเสียงที่ดังขึ้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ

14. เขียนคำใหม่ลงในบัตรคำหรือกระดาษแล้วอ่านให้ทั้งชั้นฟัง เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเห็นคำที่ครูอ่าน หรือให้รายชื่อคำศัพท์ใหม่ ๆ ไปบ้านเพื่อที่บ้านจะได้ช่วยอ่านให้เด็กฟัง และเด็กจะได้คุ้นเคยกับคำที่เห็นและจำง่ายขึ้น อย่าคาดหวังว่า เด็กเหล่านี้ทุกคนจะจำคำได้โดยเพียงแต่ให้อ่านจากการดูปากเพียงอย่างเดียว

15. ควรระลึกไว้เสมอว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากไม่ได้ยินเสียงหลายเสียงเหมือนที่เราได้ยิน โดยเฉพาะเสียง ส ฟ ยิ่งกว่านั้นเสียงที่เด็กได้ยินนั้นอาจจะเพี้ยนไป ดังนั้นเด็กหลายคนจะมีเสียงพูดที่ไม่ถูกต้องแม้نگแก้ไขการพูดจะได้พยายามแก้ไขอยู่ก็ตาม ครูไม่ควรทอดทิ้งแม้ความก้าวหน้าในการพูดของเด็กจะเป็นไปอย่างช้า ๆ เพราะเด็กเหล่านี้ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนมาก ต้องพยายามอย่าขัดจังหวะเวลาเด็กพูดต้องคอยจนกว่าเด็กจะพูดจบและถ้ามีโอกาสก็พยายามช่วยแก้ไข

16. พยายามให้โอกาสแก่เด็กเหล่านี้ให้มากที่สุดที่จะพูด เช่นเดียวกับเด็กอื่น ๆ ในชั้น การที่ครูคอยบ่งชี้โดยไม่ยอมให้เขาออกมาพูดหน้าชั้นจะทำให้เขามีความรู้สึกด้อยกว่าคนอื่น

17. ยกย่องชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้อง เพราะแม้ว่าเด็กจะได้ใช้ความพยายามอย่างที่สุดแล้ว เขาก็ไม่สามารถได้ยินว่าตัวเขาพูดได้ดั่งนั้น ฉะนั้นต้องขึ้นกับผู้ฟังที่จะบอกให้เขารู้เวลาที่เขาพูดได้ถูกต้อง

18. เด็กบางคนพูดด้วยเสียงตะโกนหรือพูดด้วยเสียงที่ไม่ถูกต้อง ครูอย่ายอมให้เด็กใช้เสียงเหล่านี้อยู่เรื่อย ๆ จะต้องพยายามหาทางช่วยเหลือและแก้ไข เพื่อให้เสียงของเขาอยู่ในระดับปกติ

19. เด็กอาจจะฟังไม่ได้ดี ถ้าเขา เป็นหวัด เจ็บคอ หรือปวดหู และหลังจากที่หายแล้ว เด็กอาจจะมีการได้ยินเลวลง ต้องปรึกษาแพทย์หรือพยาบาลให้ทำการทดสอบใหม่ ถ้าการได้ยินเลวลงจะต้องให้อยู่ในความเอาใจใส่ของแพทย์มากขึ้น อย่าเข้าใจว่าการที่เด็กตั้งใจเรียนน้อยลงภายหลังจากที่หยุดเรียน เพราะเจ็บป่วยนั้น เป็นเพราะเด็กเกียจคร้าน บางครั้งอาจจะ เป็นด้วยเด็กยังไม่หายเป็นปกติ

20. เด็กที่ได้รับการตรวจเมื่อต้นปีการศึกษาว่ามี การได้ยิน เป็นปกติ นั้น อาจจะมี ความบกพร่องทางการได้ยินหลังจากการเจ็บป่วยได้ ต้องรีบพาไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางหูให้ช่วยตรวจ สอบดู

3.4 การจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย

ปัจจุบัน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในความรับผิดชอบของกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีรูปแบบดังต่อไปนี้

1. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูหนวก มีแบบเดียว คือ โรงเรียนเฉพาะเด็กหูหนวก
2. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูตึง มี 3 แบบ คือ
 1. โรงเรียนเฉพาะเด็กหูตึง
 2. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ
 3. การเรียนร่วมของเด็กหูตึงกับ เด็กปกติในชั้นธรรมดา

โรงเรียนเฉพาะเด็กหูหนวก เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนโดยแยกจากเด็กปกติใช้วิธีสอนแบบรวมและใช้ภาษามือ ปัจจุบันนี้มี 5 โรงเรียน

1. โรงเรียนเศรษฐเสถียร
2. โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ
3. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก
4. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น
5. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา

โรงเรียนเฉพาะเด็กหูตึง เป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนแยกจากเด็กปกติ ใช้ระบบสอนพูด โรงเรียนดังกล่าวมี 3 โรงเรียน ได้แก่

1. โรงเรียนโสตศึกษาชลบุรี จ.ชลบุรี
2. โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จ.เชียงใหม่
3. โรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา กรุงเทพมหานคร

ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูตึงในโรงเรียนปกติ เป็นชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูตึงที่จัดคู่ขนานกับชั้นปกติตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไป การสอนจะเน้นหนักทางการฝึกฟัง ฝึกพูด เป็นพิเศษเพิ่มมากขึ้น และมีการจัดให้เด็กไปเรียนร่วมกับเด็กปกติในบางวิชา ปัจจุบันมีเพียงแห่งเดียว คือ ที่โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร

การเรียนร่วมของเด็กหูตึงกับเด็กปกติในชั้นธรรมดา เด็กที่มีความสามารถในการฟัง การพูด และมีพัฒนาการทางภาษาดีมาก จะได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นธรรมดาห้องเรียนละ 1-3 คน แต่ในบางห้องเรียนจำนวนเด็กหูตึงอาจจะมีถึง 4-5 คน แล้วแต่ความสะดวกของแต่ละโรงเรียน เด็กหูตึงที่เรียนร่วมในชั้นปกติจะเรียนเหมือนเด็กปกติทุกอย่างและเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้นทุกอย่างด้วย บางครั้งเด็กอาจจะต้องไปเรียนซ่อมเสริมกับครูพิเศษ เพื่อให้สามารถเรียนทันเพื่อในทุก ๆ วิชา ในขณะที่โรงเรียนที่รับเด็กหูตึงเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นธรรมดามีแต่ในกรุงเทพมหานคร รวม 6 โรงเรียน คือ

1. โรงเรียนพญาไท
2. โรงเรียนอนุบาลสามเสน
3. โรงเรียนอนุบาลวัดนางนอง
4. โรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศม์
5. โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์
6. โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูสวนสุนันทา

ในการจัดการศึกษาโดยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกตินั้น รัฐบาลเฉพาะเด็กที่สูญเสียการได้ยินไม่เกิน 85 เดซิเบล แต่ในทางปฏิบัติจริงนั้นเด็กที่สูญเสียการได้ยินเกินกว่า 85 เดซิเบล ก็อาจรับพิจารณาเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ด้วย

การจัดการศึกษาแก่เด็กหูตึงแบบให้เรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นธรรมดา เป็นที่นิยมของ

ผู้ปกครอง และนักการศึกษาโดยทั่วไป โดย เชื่อกันว่าเป็นการสอดคล้องกับชีวิตจริงและเป็นการ
ประหยัคงบประมาณของชาติได้มาก

4. พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ในรายงานการวิจัย เรื่อง การสอนพูดให้นักเรียนหูตึงในประเทศไทยโดยประยูภค
ใช้หลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ (กรมการฝึกหัดครู 2521-2522) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษา
ของเด็กโดยอ้างอิงจากการศึกษาของนักภาษาศาสตร์ ซึ่งพบว่าลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษาในขั้นต้น
ของเด็กทารกปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เด็กทั้งสอง
ประเภทจะเปล่งเสียง เล่นเสียง และส่งเสียงอ้อแอ้เกือบตลอดเวลา แต่เมื่อพัฒนาขึ้นมาอีกขั้นหนึ่ง
คือขั้นที่เริ่ม เลียนแบบและอ้อแอ้ตอบโต้กับพ่อแม่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะค่อย ๆ ลด
การอ้อแอ้ตามลำดับจนถึงขั้นหยุดอ้อแอ้ในที่สุด จะมีการส่งเสียงบ้างก็เพื่อแสดงความรู้สึกต่าง ๆ
ทั้งนี้เพราะการอ้อแอ้ของเด็กเหล่านี้ไม่มีผลต่อเด็ก เนื่องจากเด็กไม่ได้ยินเสียงสะท้อนกลับของ
เสียงที่ตน เปล่งออกมา และไม่ได้ยินเสียงที่พ่อแม่คุยโต้ตอบกับตน ดังนั้นพัฒนาการทางด้านการพูด
จึงค่อย ๆ หมดไป ประกอบกับ เด็กเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่ได้มีโอกาสฝึกฝนหรือวิวะในการเปล่งเสียง
พัฒนาการด้านการพูดจึงค่อยลงตามลำดับ จนถึงขั้นพูดไม่ได้ในที่สุด ทั้ง ๆ ที่อวิวะในการเปล่ง
เสียง เหมือนเด็กปกติทุกประการ

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความมากน้อยของความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กมีความบกพร่องทางหูมาก
น้อยไม่เท่ากัน ถ้าเสียงน้อยจะสามารถได้รับการสอนให้พัฒนาทางภาษาไปได้ดีและเร็วกว่าเด็ก
ที่บกพร่องมาก

2. นิสัยของเด็ก ถ้าเด็กเป็นคนสนใจและรักการพูดจะมีทางที่จะพัฒนาทางภาษาได้ดี
เพราะเด็กกล้าพูด กล้าแสดง ย่อมชอบพูดมากกว่าเด็กที่ขลาดอาย

3. ความสนใจของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ถ้าพ่อแม่หรือผู้ปกครองสนใจที่จะดูแลให้ลูก
ได้พูด ได้ทำคาคำแนะนำของครูโดยพูดกับลูกตลอดเวลา มีความรัก ไม่ทอดทิ้งลูกไม่เสียใจใน
ความพิการของลูกจนเกินไป และส่งเสริมการศึกษาของลูกทุกวิถีทาง ย่อมจะช่วยให้เด็กพัฒนา
ทางภาษาได้ดีขึ้น

4. ครู มีความอดทน มีเมตตากรุณาต่อเด็ก มีความรักเด็ก ช่างพูด ช่างคุย พูดกับเด็ก

เสมอ แม้ว่าในชั้นแรกจะรู้สึกว่าเป็นผู้พูดฝ่ายเดียว

5. การเริ่มต้นฝึกฟังและพูด ถ้าเริ่มต้นเร็ว เด็กจะพูดและรู้ภาษาเร็ว จากผลการวิจัยย่อยของ ประจวบจิต โภธิสาร (2518 : 28) ได้แสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้าเรียนตั้งแต่อายุน้อย มีพัฒนาการทางการใช้คำดีกว่าเด็กที่เข้าเรียนทีหลังเมื่ออายุมาก ซึ่งจากผลการวิจัยย่อยนี้ทำให้ได้แนวคิดว่าการที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มีโอกาสเข้าเรียนเร็วเท่าใด ก็ย่อมมีโอกาสที่จะพูดได้เร็วขึ้นเท่านั้น

6. อวัยวะในการพูด ถ้าบกพร่องก็ทำให้ไม่สามารถพัฒนาไปด้วยดี เช่น ช่องปาก ลิ้น เพดาน ลิ้นไก่ ผนังคอ

7. สติปัญญา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง เด็กฉลาดย่อมมีความเข้าใจและรับรู้ภาษาได้ดีและเร็วกว่าเด็กที่มีญูญาดำ (ละออ ชูติกร และ จิตใส อินทโสฬส 2524 : 31-33)

4.1 พัฒนาการทางการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โลเวล และ สโตนเนอร์ (Lowell and Stoner 1963 : 7-8) กล่าวไว้ว่า การฟังต่างกับการได้ยิน เพราะการได้ยินนั้นเป็นแต่เพียงการใช้หูเท่านั้น แต่การฟังเป็นขบวนการในการทำงานของสมอง ซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กับประสาทหู และจะต้องแปลความหมายของเสียงที่ได้อินให้เข้าใจด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ ซิทนิก และคณะ (Sitnick 1977-1978 : 206) ได้กล่าวไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังนั้นแตกต่างจากความสามารถในการได้ยินเสียง เพราะการได้ยินเสียงนั้น หมายถึงความสามารถที่แต่ละคนจะรับฟังเสียงในช่วงคลื่นของการพูดในระดับความดังที่ใช้พูดกันในภาวะปกติ ส่วนการรับรู้ทางการฟังนั้น หมายถึงความสามารถในการจำแนกเสียงที่ละเอียดลงไป ซึ่งจำต้องอาศัยการแยกแยะเสียง

ซิทนิก ได้แบ่งขั้นของการฟังเป็น 3 ขั้น คือ

1. การรับรู้ว่ามีเสียง เด็กจะสังเกตุว่ามีเสียงเกิดขึ้นและทำกริยารับรู้ เช่น กระพริบตา หยุดการเคลื่อนไหวชั่วคราวหรือพยายามมองหาที่มาของเสียง

2. การจำและระลึกเสียงได้ เมื่อเด็กรับรู้ว่ามีเสียงจะให้ความสนใจกับเสียงที่ฟังบ่อย ๆ และเริ่มเข้าใจว่า เสียงที่ได้ฟังนั้นมีความแตกต่างกัน เด็กจะเริ่มรู้จักแยกแยะเสียงที่มีความหมายต่อตัวเด็ก เช่น รู้ว่าเสียงฝีเท้าที่เดินมานั้น เป็นเสียงเดินของพ่อหรือแม่ที่กำลังเดินมาใกล้ และจะแสดงความรู้สึกดีใจเมื่อได้ยิน

3. การแสดงความเข้าใจคือเสียง เมื่อเด็กจำเสียงได้ เสียงนั้นก็มีความหมายต่อตัวเด็ก และเด็กจะเริ่มทำปฏิกิริยาตอบสนอง เช่น เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าแม่เดินมา เด็กก็รู้ว่าแม่จะมาอุ้ม จึงเริ่มเคลื่อนไหวและกางแขนหรือยกแขนขึ้นเพื่อจะให้อุ้ม ซึ่งเป็นการแสดงว่าเด็กทำความเข้าใจกับความหมายจากเสียงนั้น เสียงซึ่งซับซ้อนที่สุดที่เด็กจะเรียนรู้และทำความเข้าใจ คือเสียงพูดและคำพูด เมื่อเด็กเข้าใจคำพูดเราเรียกว่า เด็กได้พัฒนามาถึงขั้นการรับรู้ทางภาษาแล้ว

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็จะมีพัฒนาการไปตามขั้นเหล่านี้ เช่นเดียวกัน คือ จะต้องรู้จักฟังก่อน เพื่อที่จะสามารถเกิดทักษะในการพูด เด็กหลายคนที่ยังมีการได้ยินเหลืออยู่พอที่จะฝึกให้รู้จักฟังได้ เช่นเดียวกับเด็กปกติถ้าใช้เครื่องช่วยฟัง แต่ถ้าเด็กคนใดมีการได้ยินเหลืออยู่น้อยก็จะต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าจะบรรลุผลหรือบางครั้งอาจจะไม่ได้ผลเลย

คนที่มีการได้ยินเป็นปกตินั้นจะได้ยินเสียงรอบ ๆ ตัวอยู่ตลอดเวลา แต่เสียงบางเสียงที่ไม่มีความหมาย ก็อาจจะไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ จะสนใจฟังแต่เสียงที่กำลังตั้งใจฟังเท่านั้น แต่สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น แม้จะใส่เครื่องฟังแล้วแต่ก็ยังไม่สามารถแยกได้ว่าเสียงใดเป็นเสียงที่เราจะต้องฟัง ดังนั้นในการฝึกฟังให้แก่เด็กเหล่านี้ นอกจากจะให้เขาได้ยินเสียงแล้ว ยังต้องให้เขารู้จักฟังในสิ่งที่มีความหมาย และรู้จักแยกได้ว่า เสียงใดเป็นเสียงของอะไร หรือเสียงพูดว่าอย่างไรด้วย โดยใช้วิธีการที่สนุกและน่าสนใจ เพื่อให้เขามีความพอใจที่จะฝึกฟัง บางคนคงจะเคยมีความรู้สึกอัดอัดหรือลำบากใจถ้าไปที่ใดแล้วฟังภาษาของเขาไม่รู้เรื่อง ในที่สุดก็เลยไม่สนใจที่จะฟัง เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็เช่นเดียวกัน เมื่อเขาไม่ได้ยินคำพูดและคำพูดนั้นยากเกินกว่าที่เขาจะเข้าใจหรือไม่มีความหมายสำหรับเขา เขาก็เลยไม่ยอมฟัง ซึ่งจะเป็นการทำให้เขาไม่พัฒนาทางภาษา

การส่งเสริมพัฒนาการด้านการฟังของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จิตประภา ศรีอ่อน (2524 : 2) ได้กล่าวถึงเรื่องการฟังไว้ว่า การส่งเสริมด้านการฟังนี้จะต้องมุ่งฝึกให้เด็กรู้จักใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เพื่อช่วยในการปรับปรุงการสื่อความหมายกับผู้อื่นให้ดีขึ้น ในการฝึกฟังนี้จะต้องประกอบไปด้วย

1. ฝึกให้รู้จักฟังเสียง รู้จักสนใจต่อเสียง สามารถมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อเสียงที่ได้ยิน และรู้ว่า เมื่อไรจึงจะสนองตอบต่อเสียงที่ได้ยิน

2. รู้จักแยกความแตกต่างของเสียง รู้จักฟังความแตกต่างและสนองตอบต่อเสียงที่แตกต่างกัน

3. ให้สามารถระลึกได้ทันทีเมื่อได้ยินเสียงว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงอะไร โดยสามารถฟังลักษณะเด่นของเสียงที่ได้ยิน เช่น เสียงหวูด เสียงนาฬิกาปลุก และตอบสนองได้ถูกต้อง

4. เข้าใจความหมายของเสียง สามารถแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินว่าหมายถึงอะไร และเรียนรู้จากการได้ยินนั้น ๆ

5. ให้สามารถรู้ที่มาและทิศทางของเสียง

6. การใช้เครื่องมือต่าง ๆ ในการฝึกฟัง เช่น เครื่องขยายเสียง เครื่องช่วยฟัง

รอนนี่ (Ronnei 1954 : 7) กล่าวว่า การฝึกให้เด็กฟังนั้นไม่เพียงแต่ใช้คำพูดเพียงอย่างเดียวที่จะให้เด็กเข้าใจ แต่ต้องใช้วิธีการหลายอย่าง เช่น จะต้องให้ได้เห็นได้สัมผัส จะต้องใช้เครื่องที่ทำให้เกิดเสียง และใช้ดนตรีและจังหวะเข้าช่วย

4.2 พัฒนาการทางการพูด

แฮริส (Harris 1971 : 57-58) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางการพูดของเด็กไว้ว่า เด็กที่มีการได้ยินเป็นปกติ จะพัฒนาการพูดเป็นขั้นไปในขณะที่เด็กได้ยินคำพูดอยู่ทุกวัน และจะเลียนแบบการพูดให้เหมือนที่ได้ยิน แต่เด็กที่ไม่ได้ยินจะไร้ร่องให้ หัวเราะ และพูดแบบเด็กโดยไม่มี ความหมาย แต่ยังไม่สามารถพัฒนาในขั้นต่อไปได้ ถ้าไม่ได้รับการสอนเป็นพิเศษ ฉะนั้นความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการหยุดของ เด็ก การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพูดไม่ได้ นั้น ไม่ใช่เป็น เพราะเด็กมีความพิการหรือความบกพร่องของอวัยวะเกี่ยวกับ การพูดอันได้แก่ ปาก คอ ลิ้น หรือลิ้นไก่อย่าง ที่คนส่วนมากคิด สาเหตุสำคัญนั้นเนื่องมาจาก เด็กไม่เคยได้ยินคำพูด ยิ่งในรายที่ประสาทพิการมาก เด็กจะไม่ได้ยินคำพูด เลย จึงพูดตามอย่างไม่ได้ ถ้าพิการน้อยก็พอจะรับฟังและพูดตามได้บ้าง

การส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูด

ด้านการพูด ความสามารถในการได้ยินที่พอจะมีเหลืออยู่ จะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อการฝึกพูด ฟราย (อ้างถึงใน กรมการฝึกหัดครู 2521-2522 : 4-5) สาเหตุที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่อาจพัฒนาระบบเสียงได้เองนั้น เนื่องจากเด็กเหล่านี้ไม่มีโอกาส

ที่จะได้ยินเสียงพูดอย่างเพียงพอ ถ้าเด็กเหล่านี้ได้ยินเสียงพูดติดต่อกันตลอดเวลาในวัยเด็กเล็กแล้ว พัฒนาการทางภาษาและการพูดจะก้าวหน้าไปได้ตามขั้นตอนของเด็กปกติ ถึงแม้ว่าอาจจะล่าช้าไปกว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กปกติบ้าง และการที่กล่าวกันว่า เด็กเหล่านี้ไม่ได้ยินเสียงเลยนั้นอาจจะ เป็นผลของวิธีการตรวจสอบการได้ยินที่ไม่เหมาะสมมากกว่า ฟราย ยังได้กล่าวย้ำอีกว่า เขาได้ศึกษาพบว่า ความสามารถในการได้ยินที่มีหลงเหลืออยู่ในกลุ่ม เด็กเหล่านี้ไม่ว่าจะมีมากน้อย เพียงใดก็ย่อมจะเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาการพูด ทั้งนี้ย่อมต้องอาศัยการสอนเป็นหลักด้วย ซึ่งในเรื่องนี้คณะกรรมการดำเนินการวิจัยของกรมการฝึกหัดครู ได้ทำการวิจัย ด้วยการศึกษาคัดลองสอนพูดให้แก่เด็ก เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์เข้าช่วย และได้พบเช่นเดียวกันว่า ในเด็กที่มีระดับของการสูญเสียการได้ยินต่าง ๆ กันนั้น มีโอกาสที่จะเรียนพูดได้ดีมากเท่า ๆ กันถ้าได้รับการฝึกให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์

ด้วยเหตุนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งมากและน้อย จึงควรที่จะได้รับการฝึกฟัง และใช้เครื่องช่วยฟังตั้งแต่เล็ก เพื่อเด็กจะได้ใช้ความสามารถในการได้ยินที่พอมีเหลืออยู่ แม้จะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม เป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้ภาษา

4.3 พัฒนาการทางการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน จะต้องอาศัยความคิดรวบยอดจากการใช้คำต่าง ๆ มากพอสมควร และจะต้องนำมาใช้อย่างรวดเร็วเพื่อจะได้เข้าใจความหมายของประโยค ก่อนที่เด็กจะเรียนอ่านนั้น เด็กจะต้องมีความพร้อมและความเข้าใจภาษามาก่อนจะต้องรับรู้ทั้งในด้านสายตาและการได้ยิน แล้วนำเอาประสบการณ์ที่ได้จากการรับรู้ขึ้นมาแปล เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงหรืออักษรที่สื่อความหมาย กว่าจะอ่านคำ 1 พยางค์ได้ จะต้องมีการบวนการทั้งทางด้านสายตาและการได้ยินซึ่งในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จะใช้ได้ดีเพียงส่วนเดียวคือ ทางด้านสายตาดังนั้นการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงยากลำบากและยุ่งยากมากกว่าปกติเป็นสองเท่า และสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ส่วนใหญ่จะรู้คำศัพท์น้อยคำ หลายคำที่เขาอ่านบางครั้งอาจจะไม่มีความหมายสำหรับเขาเลย เพราะไม่เข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ อย่างแท้จริงซึ่ง ฮาร์ท (Hart 1972 : 5) ได้เปรียบเทียบไว้ว่า

เหมือนกับคนที่ต้องอ่านหนังสือที่มีภาษาต่างประเทศซึ่งคนไม่สามารถอ่านออกปนอยู่แทบทุกบรรทัด ในการอ่านจึงต้องใช้วิธีการเดาประกอบไปบ้าง ถ้ายังเอือมอ้าที่ไม่รู้ นั่นเป็นจุดสำคัญของเรื่องที่จะทำให้เข้าใจเรื่องราวได้ถูกต้องก็อาจจะทำให้แปลความหมายผิดไปได้

การส่งเสริมพัฒนาการในด้านการอ่าน

ฮาร์ท (Hart 1972 : 21-25) ได้กล่าวถึงทักษะในการอ่านที่ควรจะพัฒนาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ

1. ความสามารถในการที่จะแยกสิ่งๆที่เหมือนและไม่เหมือน ตั้งแต่สิ่งใหญ่ ๆ ไปจนถึงสิ่งที่ละเอียดขึ้น
2. การฝึกเรื่องซ้ำๆและการ เคลื่อนสายตา
3. การฝึกความสัมพันธ์ระหว่างมือและตา
4. ความสนใจ เรื่องราวและภาพในหนังสือ และความสามารถที่จะเข้าใจและจำเรื่องง่าย ๆ ได้
5. ความสามารถในการจำสิ่งของตามลำดับ

นอกจากนี้เขายังได้กล่าวว่า การให้เด็ก เหล่านี้ดูภาพและ เล่า เรื่องจากภาพ เป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่ง การให้เด็กแปลความหมายจากภาพ เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ เด็ก เกิดประสบการณ์ที่ดีในการอ่าน

ลำดับขั้นของการแปลความหมายจากภาพคือ

1. ขั้นการบอกสิ่งต่าง ๆ ที่เห็นในภาพ
2. ขั้นการบอกเป็นประโยคสั้น ๆ ถึงกิริยาอาการและการกระทำของสิ่งที่เห็นในภาพ เป็นประโยคสั้น ๆ
3. ขั้นแปลความหมายของการกระทำนั้น รวมทั้งการคาดคะเนว่าจะ เป็นอย่างไรต่อไปด้วย

นอกจากนี้การให้เด็กจัดลำดับ เรื่องราวของภาพก็เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ เด็ก เข้าใจ เรื่อง การอ่านได้เป็นอย่างดี

ในการสอนอ่านให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนี้ ยาร์ท กล่าวว่ายังไม่มีเกณฑ์ใดที่จะวัดได้ว่าจะสอนเมื่อไร แต่จากการสังเกตพบว่า เด็กที่เริ่มฝึกภาษาตั้งแต่เล็ก จะเรียนรู้ได้เร็วกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกช้า แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทักษะทางภาษาของเด็กมากกว่า และสิ่งที่ดีที่สุดในการเตรียมด้านการอ่านให้เด็กเหล่านี้คือ การส่งเสริมให้รู้และเข้าใจคำศัพท์ให้มากที่สุด

4.4 พัฒนาการทางการเขียน

ศรียา-ประกฤษ นิยมธรรม (2520 : 148-152) กล่าวไว้ว่า การเขียนหนังสือเป็นงานยากและสลับซับซ้อนยิ่งกว่าการอ่าน เพราะผู้เขียนจะต้องสามารถทำงานประสานกันระหว่างสมอง สายตา และมือเป็นอย่างดีจึงจะเขียนได้ ในการเขียนข้อความใด ๆ ที่มีใช่เป็นการคิดลอกนั้น เด็กยังต้องใช้สมอง เรียบเรียงความคิดที่จะนำมาเขียน และเมื่อลงมือเขียนเด็กจะต้องควบคุมกล้ามเนื้อมือเพื่อลากเส้นเป็นตัวอักษรได้ตามต้องการ ขณะเดียวกันก็ต้องใช้สายตาพิจารณาการเขียนไปด้วยว่า ตัวอักษรที่ปรากฏจากการลากเส้นนั้นถูกต้องหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนอักษรเฉพาะตัว หรือการผสมอักษรเป็นคำและประโยคเพื่อสื่อความคิด ดังนั้นองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนก็คือ ความพร้อมและวุฒิภาวะของเด็กทั้งทางสมอง การควบคุมกล้ามเนื้อมือและแขน ตลอดจนการประสานงานกันอย่างดีระหว่างสายตาและมือ การเรียนเขียนจะได้ผลดีก็ต่อเมื่อเด็กบรรลุวุฒิภาวะพอที่จะรับรู้สัญลักษณ์ของตัวอักษรที่ตนจะเขียน ทั้งต้องอาศัยความจำเพื่อเขียนโดยไม่ต้องดูแบบ และถ้าเขียนโดยการลอกตามแบบ ก็จะต้องใช้สายตาเป็นเครื่องแนะมือ มือจะบังคับเครื่องเขียนให้ลากเส้นไปตามภาพที่มองเห็น คุณภาพของสิ่งที่เด็กเขียนจึงขึ้นอยู่กับ การประสานงานระหว่างสายตาและมือ เป็นสำคัญ

การส่งเสริมพัฒนาการด้านการเขียน

โกรท (Groth 1977 : 37-38) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า การสอนเขียนให้กับเด็กเหล่านี้ควรจะสอนเป็นอันดับสุดท้ายเมื่อเด็กมีความพร้อมเพียงพอแล้ว เพราะต้องการที่จะเน้นการใช้ภาษาพูดในการสนทนาโต้ตอบ ต้องการให้เด็กมีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ให้รู้จักสังเกต คิดและมีพัฒนาการในด้านภาษาดีพอเสียก่อน

การเขียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ถ้าเป็นการเขียนตามแบบ เด็กที่มีความพร้อมทางมือและตาจะทำได้ดีเป็นส่วนใหญ่ แต่ถ้าเป็นการเขียนจากความจำเด็กจะ

สับสน เพราะเด็กจะต้องอ่านปากครูในการเขียนตามคำบอกซึ่งจะทำให้เด็กอ่านปากไม่ถูกต้อง เนื่องจากคำหลายคำมีรูปร่างเหมือน ๆ กัน

กิจกรรมหลาย ๆ อย่างที่จะช่วยฝึกและส่งเสริมพัฒนาการให้ด้านการเขียนให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เช่น การฝึกลากเส้น การวาดรูประบายสี การต่อเติมภาพเหล่านี้ ถ้าเด็กสามารถควบคุมการใช้มือได้ดีก็จะเป็นพื้นฐานในการฝึกเขียนขั้นต่อไปของเด็ก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. งานวิจัยในประเทศ

ละออง ชูติกร และ จิตต์ใส อินทโสฬส (2523 : 60-65) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติ และที่เรียนในชั้นพิเศษระดับอนุบาล จำนวน 10 คน ระดับการได้ยิน 70-98 เดซิเบล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการฟัง การพูด การอ่านปาก การอ่าน การเขียน และความเข้าใจภาษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติมีพัฒนาการทางภาษาคดีกว่านักเรียนในชั้นพิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประวัญ ดิคคินสัน (2524 : 55) ได้ศึกษาในด้านผลสัมฤทธิ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า เด็กหูพิการเริ่มมีความล่าช้าทางการเรียนกว่าเด็กที่สภาพปกติตั้งแต่อายุ 3-5 ปี และความล่าช้านี้จะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ความล่าช้ามักจะพบมากในวิชาคำนวณ การสะกดคำ และวิชาที่ต้องใช้ทักษะในการคิด ส่วนวิชาอื่น ๆ เช่น การแปลความหมายของคำ การแปลความหมายของประโยค การทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเอง มักจะทำได้ดีกว่า เด็กหูพิการมักล่าช้าในวิชาภาษาและการติดต่อกับบุคคลทั่วไป

กาญจนา คงทอง (2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและมโนภาพแห่งตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในชั้นเรียนเฉพาะกับชั้นเรียนร่วม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนในห้องเรียนเฉพาะกับห้องเรียนร่วมมีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. งานวิจัยจากต่างประเทศ

เอลเซอร์ (Elser 1959 : 304-309) ได้ทำการศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ พบว่า นักเรียนเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนที่เป็นเด็กปกติไม่น้อยมาก

เทลฟอร์ด และ ซอเรีย (Telford and Sawrey 1967 : 310) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่เรียนร่วมกับเด็กปกตินั้นมีปัญหาการปรับตัวมากกว่าที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะ

แวน เดน ฮอร์สต์ (Van den Horst 1971 : 398-414) ได้ทำการศึกษาเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะจำนวน 236 คน เด็กทั้งสองกลุ่มนี้มีระดับสติปัญญา อายุ ระดับชั้นเรียน และระดับการได้ยินเท่าเทียมกันผลการศึกษาพบว่า เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการเป็นอย่างดี โดยทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ภาษา (Verbal achievement) ได้ดีกว่าเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะ แต่ก็มีเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติถึงร้อยละ 32 ที่มีปัญหาในด้านการปรับตัว

ฟริก (Frick 1973 : 36-46) ทำการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งเข้าร่วมชั้นกับเด็กปกติ ในโรงเรียนเซนต์หลุยในทุกระดับชั้นมีเพียงไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมชั้นซึ่งเป็นเด็กปกติ นอกจากนี้เด็กเหล่านี้ยังมีนิสัยที่ดีในการศึกษาเล่าเรียน ยิ่งไปกว่านั้นผลจากการฝึกทางด้านภาษาและการพูดของเด็กเหล่านี้ยังเป็นผลดีจนทำให้เด็กพวกนี้สามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ได้อย่างน่าพึงพอใจ

ริช และคณะ (Reich and others 1977 : 534-543) ได้ทำการศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 195 คน ในระดับประถมและระดับมัธยม พบว่า เด็กเหล่านี้ได้รับประโยชน์ในการพัฒนาทางวิชาการ แต่ขณะเดียวกัน เด็กเหล่านี้ก็ประสบปัญหาทางบุคลิกภาพและการปรับตัว

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งประเภทเด็กหูตึงและเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียน และเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับเด็กหูหนวกจะปรับตัวได้ดีกว่าเด็กหูตึง เช่น ผลงานการวิจัยของ รอดดา (อ้างถึงใน กาญจนาคทอง 2528 : 10) ได้ทำการศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ พบว่า เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติยอมรับตนเองน้อยกว่าเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเพื่อนที่เป็นเด็กปกติก็ยอมรับเด็กหูตึงน้อยที่สุดด้วย

ซาเล็ม (Salem 1971 : 42-46) ได้ศึกษาเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมแบบการรวมเป็นบางส่วน ในระดับมัธยมที่โรงเรียนในรัฐเพนซิลวาเนีย พบว่า เด็กเหล่านี้มีความก้าวหน้าในแง่ของการปรับตัวทางสังคม

บรูนิคส์ และ เคนเนดี (Bruinnicks and Kennedy 1974 : 336-342) ทำการศึกษาเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนที่เป็นเด็กปกติเป็นอย่างดี

ฟาร์รูเกีย และ ออสติน (Farruhia and Austin 1980 : 535-541) ได้ทำการศึกษานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติ จำนวน 200 คน อายุ 10-15 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. นักเรียนหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 65 เดซิเบล ขึ้นไป
2. นักเรียนหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีระดับการได้ยินน้อยกว่า 65 เดซิเบล
3. นักเรียนหูหนวกที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะแบบประจำ มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 65 เดซิเบล ขึ้นไป
4. นักเรียนปกติ

เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสำรวจการปรับตัวทางสังคม-อารมณ์สำหรับเด็กหูหนวก โดยศึกษา 4 ด้าน คือ ด้านบุคลิกภาพ ด้านการยอมรับตนเอง ด้านการปรับตัวทางสังคม ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เด็กหูหนวกที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะและเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติที่พัฒนาการทั้ง 4 ด้านไปในลักษณะเหมือน ๆ กัน เด็กหูตึงที่เรียนร่วม

กับเด็กปกติ และเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีการยอมรับตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่า
นักเรียนอีกสองกลุ่มที่เหลือ ส่วนเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกตินั้นมีการปรับตัวทางสังคม
อารมณ์ และวุฒิภาวะอยู่ในระดับต่ำ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด จะเห็นได้ว่า การนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยินประเภทเด็กหูตึงเรียนร่วมกับเด็กปกตินั้น เด็กเหล่านี้จะได้รับผลดีในด้านการพัฒนาทาง
วิชาการ และพัฒนาการทางภาษามากกว่าเด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะ แต่จะมีปัญหาทางด้าน
การปรับตัว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย